Epistola către Efeseni (6)

Efeseni 6

Matta Behnam

© SoundWotds, Online începând de la: 28.10.2019, Actualizat: 28.10.2019

soundwords.de/ro/a12014.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Versete călăuzitoare: Efeseni 6

Copiii

Versetul 1

> **Efeseni 6.1:** Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept.

Primele nouă versete ale acestui capitol alcătuiesc împreună cu Efeseni 5.22,33 „(5:22) Soţiilor, supuneţi-vă soţilor voştri ca Domnului,“ „(5:33) Însă şi voi, fiecare, aşa să-şi iubească soţia, ca pe sine însuşi; şi soţia să se teamă de soţ.“ ale capitolului anterior o secțiune unitară. Apostolul continuă acum să prezinte obligațiile fiecărui membru al familiei.

Prin încheierea căsătoriei se întemeiază familia, și copiii sunt rodul acestei legături. Așa după cum datoria soțului este să-și iubească soția, și datoria soției este să se supună soțului, tot așa este datoria copiilor să fie supuși părinților lor și să asculte de ei. Copiii, care au fost crescuți într-o familie creștină, trebuie să fie caracterizați de ascultare față de părinții lor. Atât în epistola către Romani cât și în a doua epistolă către Timotei găsim o listă de păcate îngrozitoare. Prima listă din Romani 1 se ocupă cu acele păcate, care caracterizează pe păgânii care nu cunosc pe Dumnezeul adevărat. Printre aceste păcate se găsește și „neascultarea de părinți” (Romani 1.29-31). Cea de-a doua listă în 2 Timotei 3 ne descrie oamenii care trăiesc în timpurile pline de pericol din zile din ultimă; și aici se găsește acest păcat îngrozitor al „neascultării de părinți”.

Acesta este deci unul din semnele zilelor din urmă. Inima omului îndepărtat de Dumnezeu este totdeauna aceeași, fie că este vorba de păgânii din antichitate sau de adoratorii idolilor, sau este vorba de așa-numitul om modern al creștinătății zilelor noastre. Apostolul vorbește aici acelora care cunosc pe Domnul Isus. Aceasta rezultă clar din ceea ce spune: „ascultați în Domnul de părinții voștri”. Noi nu așteptăm ascultare „în Domnul” de la aceia care nu-L cunosc, sau nu stau într-o relație conștientă cu El.

Cuvântul lui Dumnezeu numește două motive pentru care copiii

trebuie să asculte de părinții lor. Mai întâi auzim: „pentru că aceasta este drept”. În al doilea rând ni se spune în Coloseni 3.20: „pentru că aceasta este plăcut Domnului”. Domnul Isus a fost în privința aceasta, ca în toate celelalte, modelul desăvârșit. Căci El a fost ascultător de mama Sa și de Iosif, soțul ei, așa după cum stă scris: „Și a coborât cu ei și a venit la Nazaret și le era supus.” (Luca 2.51). Fie ca toți copiii să-L urmeze pe Domnul Isus în această privință, știind că aceasta „este drept”. Dacă ascultarea se cuvine, atunci neascultarea este păcat.

Versetele 2,3

> **Efeseni 6.2,3:** „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta” – este cea dintâi poruncă însoțită de promisiune – „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.

Apostolul Pavel pune în mod deosebit accent pe adevărul fundamental, că Dumnezeu prețuiește foarte mult ascultarea copiilor față de părinții lor. Dumnezeu a dat din vechime Legea celor zece porunci, și cu toate că și primele patru porunci sunt deosebit de importante, de ele nu se leagă nici o făgăduință. Abia porunca a cincea: „Onorează pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău” (Exodul 20.2), este „cea dintâi poruncă însoțită de promisiune”.

Dacă voia lui Dumnezeu în Vechiul Testament a fost ca copiii să asculte de părinții lor, să nu mai fie aceasta valabilă în Noul Testament? Ascultarea este răsplătită de Domnul, dar nici neascultarea nu rămâne fără răspuns: „Celui care blestemă pe tatăl său sau pe mama sa i se stinge lampa în negura nopții.” (Proverbe 20.20). „Ochiul care-și bate joc de tată și disprețuiește ascultarea de mamă va fi scobit de corbii din vale și va fi mâncat de vulturii tineri.” (Proverbe 30.17). O, de ar asculta toți copiii și toți tinerii de părinții lor și să-i onoreze și astfel să se bucure de buna plăcere a lui Dumnezeu, pentru ca apoi să aibă parte de adevărul promisiunii prețioase, „ca să-ți fie bine și să trăiești mulți ani pe pământ”.

Tații

Versetul 4

> **Efeseni 6.4:** Și voi, taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ci creșteți-i în disciplina și sub mustrarea Domnului.

Cât de necesar este ca tații și mamele să rămână aproape de Domnul și să înainteze în părtășia Sa, pentru ca El să le dea înțelepciunea necesară pentru educarea copiilor lor. Este o chestiune deosebit de serioasă, când părinții sunt fără griji și indiferenți cu privire la educarea copiilor lor. Griji nenumărate, da, chiar judecata lui Dumnezeu vor fi urmările, așa cum vedem la Eli, preotul, și casa sa (compară cu 1 Samuel 2.27-36).

Pe de altă parte părinții nu trebuie să fie aspri cu copiii lor, și dacă este necesară corectare și disciplinare, aceasta nu trebuie să se facă cu nervozitate sau prost dispus, ci mai degrabă cu dragostea, care caută binele lor suprem. Mulți sunt aspri față de copiii lor, nu au răbdare și pedepsesc pe copiii lor în timp ce ei sunt cuprinși de mânie și furie. Procedează așa cu noi Dumnezeu și Tatăl nostru? Astfel de părinți oferă copiilor lor ocazia de supărare și îi vor îndepărta de Dumnezeu. „Taților, nu-i provocați la mânie pe copiii voștri, ca să nu fie descurajați.” (Coloseni 3.21). Fie ca părinții să rămână păziți, ca să nu vorbească și să nu acționeze cu atitudine nervoasă cu copiii lor; fie ca ei nici să nu ceară prea mult de la copiii lor, ca și cum copiii ar fi tot așa de maturi ca ei.

Părinții trebuie să crească copiii în disciplina și sub mustrarea Domnului, în această privință este bine să se gândească, că și ei au fost cândva copii, înainte de a deveni părinți; și că și ei au avut nevoie de răbdarea și perseverența părinților lor, ca să fie crescuți. Tot așa și ei acum să ofere copiilor lor aceeași răbdare.

Tații și mamele să se roage mult împreună cu copiii lor, și să se roage și pentru copii. Ei trebuie să aibă cu grijă înaintea ochilor lor atât binele trupesc cât și binele spiritual al copiilor lor. Părinții să-și ia mult timp să stea împreună cu copiii lor și să-i învețe căile bune; să-i încurajeze să citească cărți bune și să-i atenționeze cu privire la orice fel de literatură stricată, care poate avea o influență dăunătoare asupra binelui lor spiritual.

Ei ar trebui să cunoască pasiunile copiilor lor și să-i supravegheze și să le ajute la alegerea prietenilor. Ei ar trebui să-i crească cu o educație creștină, care prin nimic altceva nu poate fi înlocuită. Părinții nu ar trebui să lase binele spiritual al copiilor lor numai în seama responsabilității școlii duminicale. Ei ar trebui să fie primii, care seamănă sămânța divină în inimile lor gingașe și să-i călăuzească să primească pe Domnul Isus ca Mântuitor personal al lor. Orice moștenire pământească, pe care părinții o pot da copiilor lor, este fără valoare în comparație cu bunul deosebit de valoros, pe care ei îl pot da, prin faptul că îi cresc „în disciplina și sub mustrarea Domnului"; și aceasta nu numai cu cuvinte, ci fiindu-le și un exemplu bun. Copiii ar trebui să vadă în părinții lor un model potrivit al unei umblări sfinte și temătoare de Dumnezeu.

Domnul Isus a spus: „Tot așa, nu este voia Tatălui vostru care este în ceruri ca unul din acești micuți să piară" (Matei 18.14). El a dat și indicația clară: „Lăsați copilașii și nu-i opriți să vină la Mine, pentru că Împărăția cerurilor este a unora ca ei" (Matei 19.14).

Avem un exemplu foarte frumos pentru creșterea copiilor în casa creștină și roadele care rezultă din aceasta în persoana lui Timotei. Apostolul Pavel i-a scris: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scrieri, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus" (2 Timotei 3.14,15). Fără îndoială Timotei a învățat din tinerețe din Sfintele Scrieri ascultarea și respectul față de părinți (2 Timotei 1.5 „(1:5) aducându-mi aminte de credinţa sinceră care este în tine, care a locuit întâi în bunica ta Lois şi în mama ta Eunice şi sunt convins că şi în tine."). Vedem aici că mama lui și bunica lui l-au crescut din copilărie în mustrarea Domnului. Deci Timotei a cunoscut Scrierile mai întâi acasă, și cu siguranță mama lui și bunica lui vor primi o răsplată mare înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

Robii

Versetul 5

Efeseni 6.5: Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești,

> cu teamă și tremur, în simplitatea inimii voastre, ca de Hristos, …

Apostolul continuă să vorbească despre supunere și ascultare. Așa cum datoria copiilor este de a asculta de părinții lor, tot așa este datoria robilor să asculte de stăpânii lor. Fără îndoială, aceasta se referă nu numai la robii și stăpânii din casă, ci în general la angajați și superiori. Aceasta rezultă clar din exprimarea din Efeseni 6.8 „(6:8) ştiind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob, fie liber.“ „fie rob fie slobod”. Dacă fiecare ar respecta acest principiu divin, problemele dintre angajați și stăpânii lor ar fi mult mai puține. Multe greutăți, care conduc la rebeliune și revoltă, ar fi evitate.

Pavel scrie și în prima sa scrisoare către Corinteni: „Fiecare să rămână în situația pe care o avea când a fost chemat. Ai fost chemat pe când erai rob? Să nu te neliniștești de lucrul acesta; dar dacă poți să ajungi liber, folosește-te. Căci robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului. Tot așa, cel liber, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos” (1 Corinteni 7.20-22). Starea de lucruri este deci clară, robii trebuie să asculte de stăpânii lor „cu teamă și cutremur”, având grijă să-și împlinească conștiincios și cu credincioșie obligațiile „ca pentru Domnul”. Aceasta va umple și inimile lor cu satisfacție și bucurie.

Versetele 6,7

> **Efeseni 6.6,7:** ... nu în slujire de ochii lor, ca unii care caută să placă oamenilor, ci ca robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, …

Noi trebuie efectiv să considerăm slujirea de ochii lumii ca înșelătorie. Când muncitorul lucrează numai în prezența patronului sau a superiorului său, ca să-i placă, și încetează lucrul imediat când acesta nu mai este de față, atunci aceasta este înșelătorie. Credinciosul dimpotrivă, știind că este un rob al lui Hristos, își va face lucrul în mod cinstit, nu ca să placă oamenilor, ci va lucra din inimă din pricina lui Dumnezeu. El va depune tot efortul, ca să slujească cu credincioșie și de bună voie, „ca Domnului, și nu ca

oamenilor". El își va face lucrarea – oricât de grea ar fi ea – din pricina Domnului Isus Hristos, îndreptându-și ochii spre El și nu spre oameni. Aceasta este ceea ce face ca lucrarea slujitorului să aibă valoare mare în ochii lui Dumnezeu, cu toate că în ochii oamenilor ar putea să fie puțin prețuit.

Răsplata Domnului

Versetul 8

> **Efeseni 6.8:** ... știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber.

Fiecare, care face cu credincioșie lucrarea, pe care i-a dat-o Domnul, va fi răsplătit de Domnul Însuși. Aceasta este indiferent dacă superiorul lui pământesc îl laudă sau nu pentru lucrarea făcută cu devotare și loialitate. Și cu privire la această temă este valabil Cuvântul din Galateni 6.7: „Nu vă amăgiți: ‚Dumnezeu nu Se lasă batjocorit'; pentru că ce seamănă omul, aceea va și secera." Oricât de joasă ar fi poziția ta în această lume, fii sigur, că credincioșia va primi răsplata ei dreaptă în lumea aceasta și în lumea viitoare. Unii oameni ai lumii acesteia sunt bogați, alții săraci. Unii sunt stăpâni, alții sunt robi, unii sunt conducători, alții sunt subordonați. Unii sunt loiali, alții nu sunt loiali. Însă toate aceste diferențe vor fi odată fără importanță, când fiecare dintre noi va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu despre viața pe care el a trăit-o în lumea aceasta. Numai ceea ce a fost făcut din inimă, ca pentru Domnul, va fi răsplătit. Mulți credincioși loiali, care în lumea aceasta au fost săraci și necunoscuți, vor auzi atunci aceste cuvinte fericite ale Domnului lor: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria domnului tău" (Matei 25.23).

Să ne îndemnăm unii pe alții să mergem cu credincioșie puținii pași, pe care-i mai avem de făcut, știind „că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul". Îți desconsideră șeful credincioșia? Fii sigur, că Dumnezeu nu uită credincioșia ta și nici nu o subapreciază, ci El o va răsplăti. Se comportă superiorul tău cu brutalitate și nedreptate față de tine? Fă-ți slujba cu loialitate, așa

cum a făcut odinioară Iosif (Geneza 39) și încrede-te în Domnul, că El îți va da plata care ți se cuvine. „Încredințează Domnului calea ta și încrede-te în El: și El va lucra; și va face să iasă dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca ziua la amiază. Rămâi liniștit în Domnul și așteaptă-L cu răbdare. Nu te mânia din cauza celui care prosperă în calea lui, din cauza omului care-și împlinește intențiile rele." (Psalmul 37.5-7).

Domnul domnilor

Versetul 9

> **Efeseni 6.9:** Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei, renunțând la amenințare, știind că Stăpânul lor și al vostru este în ceruri; și la El nu este primire după înfățișare.

Apostolul Pavel încheie această secțiune deosebită, care se ocupă cu relațiile și obligațiile reciproce în familia creștină, atenționând pe stăpâni. Vedem că el se adresează nu numai la o grupă deosebită, ci la fiecare grupă din familia creștină. „Și voi, stăpânilor, faceți la fel față de ei". Domnul Isus este Domnul domnilor și totodată și al robilor. Așa după cum El ia partea robilor și le va da răsplata cuvenită lor, tot așa El se preocupă și cu stăpânii, și El le va da ori răsplată ori pedeapsă. Domnul stă atât peste cei supuși cât și peste stăpânii lor. De aceea nu este drept ca stăpânii credincioși să amenințe pe subordonații lor sau să le promită lucruri, pe care ei nu li le vor da. Toate acestea rezultă din cuvintele apostolului adresate stăpânilor: „faceți la fel față de ei". Aceasta înseamnă, faceți-le acele lucruri, pe care voi înșivă le așteptați de la robii voștri și tratați-i ca „ robi ai lui Hristos, făcând voia lui Dumnezeu din suflet, slujind cu bunăvoință ca Domnului, și nu ca oamenilor, știind că orice bine va face fiecare, aceasta va primi de la Domnul, fie rob fie liber" (Efeseni 6. 6-8). În aceeași măsură cu care se așteaptă loialitate și sinceritate de la slujitori, ele se așteaptă și de la stăpâni. Și așa cum robul ar trebui să slujească cu loialitate, având înaintea ochilor binele stăpânului său, tot așa și stăpânul ar trebui să aibă înaintea ochilor săi binele subalternului său. El nu trebuie să-l trateze cu asprime și nici să nu-l amenințe, ci să fie prietenos față de el.

Lipsa de prietenie și cruzimea sunt caracteristicile păcătosului, care nu a cunoscut nici dragostea lui Dumnezeu și nici îndurarea Sa. „Un om drept se îngrijește de viața animalului său, dar, în lăuntrul lor, cei răi sunt nemiloși" (Proverbe 12.10). Deci dacă cel drept se interesează de viața animalului său, cu cât mai mult ar trebui el să aibă îndurare față de ființa omenească, semenul lui, și să fie îngrijorat de binele ei, chiar dacă este vorba de robul lui. Este datoria stăpânilor să aibă compasiune cu aceia care le slujesc; nicidecum ei nu au voie să-i jefuiască de salariul lor sau de drepturile lor. Ei nu trebuie să ceară de la ei mai mult decât ei pot face. Ei trebuie să îngrijească atât de sănătatea lor cât și de binele lor spiritual.

Cât de serioasă este atenționarea, pe care Iacov o adresează stăpânilor: „Veniți acum, bogaților, plângeți, tânguiți-vă de nenorocirile voastre care vin peste voi. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre au fost mâncate de molii. Aurul și argintul vostru au ruginit, iar rugina lor va fi o mărturie împotriva voastră și are să vă mănânce carnea ca un foc. V-ați strâns comori în zilele din urmă! Iată, plata lucrătorilor care au secerat ogoarele voastre, care este oprită de voi pe nedrept, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului oștirilor." (Iacov 5.1-4). „Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați. Iată, Judecătorul stă înaintea ușii." (Iacov 5.9). Așa cum un stăpân își cheamă robii, ca să ceară socoteală de la ei, tot așa și noi și toți oamenii, indiferent de starea socială, vom trebui să dăm socoteală înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Domnul Isus va judeca pe stăpânii aspri și nedrepți, tot așa cum va judeca pe robii neloiali, căci „la El nu este primire după înfățișare".

Este frumos să vedem, cum începe această scrisoare să ne arate poziția noastră cerească ca mădulare ale trupului lui Hristos Cel înviat, care este glorificat la dreapta Tatălui în cer; cum Tatăl ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești în Hristos; și apoi să găsim, că între mădularele singurului trup sunt din aceia care sunt săraci și în poziția de sclavi, unii dintre ei fiind supuși la tratamente nedrepte și aspre. Dar mulțumiri fie aduse Dumnezeului și Tatăl nostru și Domnului Isus Hristos pentru harul care i-a ridicat pe ei și ne-a ridicat și pe noi și ne-a pus să ședem în

locurile cerești în Hristos Isus! Mulțumiri fie aduse Lui și pentru speranța care stă înaintea noastră!

Slujitorul creștin va fi la Hristos și în glorie va fi ca El, el va fi unul din aceia care vor cânta cântarea cea nouă în cer: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi peceţile, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ!" (Apocalipsa 5.9,10). Să ne ocupăm cu credincioșie locul nostru înaintea Domnului, pe care El ne-a adus, așteptând clipa fericită a revenirii Domnului nostru, care va pune capăt pelerinajului nostru aici pe pământ și ne va lua la Sine în glorie.

ARMURA SPIRITUALĂ (capitolul 6.10-24)

Tari în Domnul

Versetul 10

> **Efeseni 6.10:** Încolo, fraților, fiți tari în Domnul și în tăria puterii Lui.

Am ajuns la ultima parte a acestei scrisori, care se preocupă în mod deosebit cu lupta spirituală, pe care o avem de luptat cu forțele spirituale ale întunericului din locurile cerești, pentru ca să nu fim jefuiți de bucuria binecuvântărilor noastre spirituale în Hristos. Deja din vechime Dumnezeu a dat poporului Său pământesc ţara făgăduită, o țară în care curgea lapte și miere; ei la rândul lor trebuiau să învingă pe duşmanii lor feroce, ca să ia practic în posesiune ţara şi să se bucure de roadele ei. Tot aşa este şi astăzi cu credincioşii adevăraţi. Şi ei trebuie să lupte împotriva puterilor întunericului şi să le învingă, pentru a se bucura practic de toate binecuvântările lor spirituale.

Mulţi credincioşi gândesc în mod greşit, că ţara Canaan simbolizează cerul, în care intră credinciosul după ce moare, şi că Iordanul este un simbol al morţii fizice. Dacă cu rugăciune meditățm la această temă, atunci vom ajunge la rezultatul contrar. Atunci când

poporul Israel a intrat în ţara Canaan, pentru ei a început o luptă permanentă cu duşmanii lor, care li se opuneau în luarea în posesiune a ţării şi încercau cu toate forţele să-i împiedice să savureze binecuvântările ţării. Când noi vom părăsi acest pământ, ca să fim la Hristos, vor mai fi atunci duşmani sau lupte? Cu siguranţă nu. Canaanul este deci un prototip al binecuvântărilor noastre spirituale, cu care noi am fost binecuvântaţi în Hristos Cel înviat, în timp ce noi suntem aici pe pământ. Ca să savurăm aceste binecuvântări, trebuie să învingem pe duşmanii noştri spirituali, pe diavolul şi îngerii lui, care ni se împotrivesc permanent şi caută să ne împiedice să savurăm aceste binecuvântări.

„Încolo, fraţilor, fiţi tari în Domnul şi în puterea tăriei Lui." Ce încurajatoare sunt aceste cuvinte pentru noi credincioşii! În noi înşine suntem slabi şi duşmanii noştri sunt mult mai tari decât noi, dar toată îndestularea noastră este în Domnul şi în puterea tăriei Lui. De aceea să fim cu adevărat şi din inimă convinşi, că noi, ca şi mai înainte, nu suntem nimic în noi înşine şi nu putem învinge pe duşmanii noştri prin propria putere, chiar şi atunci când de mulţi ani umblăm cu Domnul Isus şi am făcut experienţe minunate cu El. Fie ca noi toţi să ne sprijinim pe Domnul şi să ne încredem în puterea tăriei Lui. Am văzut la studiul Efeseni 1.19,20 „(1:19) şi ce este nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, (1:20) care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morţi, şi L-a aşezat la dreapta Sa, în cele cereşti," că mărimea copleşitoare a puterii lui Dumnezeu faţă de noi, credincioşii, corespunde puterii tăriei Lui, cu care El a lucrat în Hristos, prin aceea că L-a înviat dintre cei morţi. Deci noi avem aceiaşi putere la dispoziţie care a înviat pe Hristos dintre morţi şi L-a aşezat la dreapta Tatălui Său în locurile cereşti.

Noi suntem în noi înşine tot aşa de slabi ca şi „şoarecii de munte, care nu sunt un popor puternic, dar îşi aşază locuinţa în stâncă" (Proverbe 30.26). Oricât de uriaşă ar fi puterea duşmanilor noştri spirituali, puterea noastră se bazează pe „Stânca", Stânca veşniciilor. Pentru ca să putem fi tari în Domnul şi în puterea tăriei Lui, ar trebui să ne folosim de orice mijloc al harului Său, ar trebui să ne rugăm mult, să citim Cuvântul lui Dumnezeu şi să medităm permanent asupra lui, şi ar trebui să căutăm părtăşia cu alţi credincioşi temători de Dumnezeu.

Versetul 11

> **Efeseni 6.11:** Îmbrăcaţi toată armura lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotriva uneltirilor diavolului: …

Duhul Sfânt ne conduce de la domeniul plăcut al casei creştine, studiat până acum, la o cu totul altă temă, şi anume la lupta spirituală împotriva diavolului şi a îngerilor lui. De aceea apostolul ne atenţionează cu toată severitatea, ca să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu. Vom găsi fiecare parte a acestei armuri amintită deosebit în versetele următoare. În Efeseni 4.24 „(4:24) şi v-aţi îmbrăcat în omul cel nou, care este creat după Dumnezeu în dreptate şi în sfinţenia adevărului.“ am fost îndemnaţi să ne îmbrăcăm cu ceea ce ni se cuvine ca sfinţi, dar aici ni se spune, ca să îmbrăcăm ce ni se cuvine ca războinici ai Domnului Isus. Noi trebuie să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu,, armură pe care Dumnezeu Însuşi a pregătit-o, „pentru că armele luptei noastre nu sunt fireşti, ci puternice, potrivit lui Dumnezeu, spre dărâmarea întăriturilor” (2 Corinteni 10.4). Numai cu toată armura lui Dumnezeu vom putea să rezistăm împotriva uneltirilor diavolului. Dumnezeu aşteaptă de la fiecare credincios, ca el să se împotrivească uneltirilor diavolului.

Observă că Duhul Sfânt vorbeşte aici de împotrivire faţă de *uneltirile* diavolului şi nu faţă de *puterea* diavolului. Domnul Isus a triumfat la cruce atât asupra puterii cât şi asupra uneltirii diavolului, „ca prin moarte să-l desfiinţeze pe cel care are puterea morţii, adică pe diavolul” (Evrei 2.14b). De aceea noi avem voie şi trebuie să-l privim ca pe un duşman înfrânt. Şi apostolul Iacov aminteşte de această realitate minunată, când spune: „împotriviţi-vă diavolului şi el va fugi de la voi” (Iacov 4.7). Însă de ceea ce noi trebuie să ne temem, sunt uneltirile diavolului. Deci noi avem a face cu un duşman viclean şi înşelător. „Şi nu este de mirare, pentru că însuşi Satan se preface în înger al luminii” (2 Corinteni 11.14). Satan este împotrivitorul lui Dumnezeu şi al lui Hristos, şi de aceea şi al credincioşilor, care sunt încercaţi prin vicleniile şi înşelătoriile lui. Diavolul are aproape 6.000 de ani de experienţă în practicarea lucrărilor lui viclene. El a venit mai întâi la Eva în chip de şarpe, care era mai viclean decât toate animalele câmpului, pe care le-a creat Domnul. Şi chiar şi astăzi el este „şarpele cel vechi”. Dar mulţumire şi laudă fie lui Dumnezeu,

care ne conduce în triumful lui Hristos! De aceea să îmbrăcăm toată armura lui Dumnezeu, ca să putem rezista împotriva vicleniilor diavolului.

Duşmanii noştri

Versetul 12

> **Efeseni 6.12:** … pentru că lupta noastră nu este împotriva cărnii şi a sângelui, ci împotriva stăpânirilor, împotriva autorităţilor, împotriva stăpânitorilor lumii întunericului acestuia, împotriva puterilor spirituale ale răutăţii în locurile cereşti.

Războaiele, care se dezlănţuie aici pe pământ între oameni, sunt fără îndoială îngrozitoare. Aici însă citim că lupta noastră nu este împotriva cărnii şi a sângelui, nu este o luptă între om şi om; este mai degrabă o luptă spirituală împotriva puterilor invizibile ale întunericului, împotriva diavolului şi a îngerilor lui. Este o luptă împotriva celui mai adânc întuneric, şi pentru noi este imposibil să biruim aceşti duşmani, fără să fi îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu. Duşmanul nostru spiritual, cu care avem a face, este permanent activ şi depune eforturi să ne împiedice să glorificăm pe Dumnezeu în viaţa noastră şi să ne bucurăm de binecuvântările noastre spirituale din locurile cereşti. Această duşmănie permanentă a diavolului împotriva noastră a credincioşilor este mult mai periculoasă şi mai înverşunată decât o luptă împotriva cărnii şi sângelui. Cât de felurite sunt pericolele pentru viaţa spirituală a aceluia care este în neştiinţă cu privire la aceste lucruri.

În prima epistolă a lui Petru, unde credincioşii sunt văzuţi ca „străini şi fără drept de cetăţenie" (1 Petru 2.11), apostolul ne îndeamnă, „fiţi treji; vegheaţi! Pentru că vrăjmaşul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcneşte, căutând pe cine să înghită" (1 Petru 5.8). Dar aici în scrisoarea către Efeseni ni se arată, că duşmanii noştri sunt în locurile cereşti, acolo unde credincioşii sunt binecuvântaţi cu orice fel de binecuvântare spirituală (Efeseni 1.3 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos;"). Hristos a fost glorificat şi

înălţat la dreapta Tatălui Său „în locurile cereşti” (Efeseni 1.20); şi credinciosului i s-a dat să şadă împreună „în locurile cereşti în Hristos Isus” (Efeseni 2.6), „pentru ca înţelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscută acum, prin Adunare, stăpânirilor şi autorităţilor din locurile cereşti” (Efeseni 3.10). Deci lupta spirituală este împotriva „căpeteniei autorităţii văzduhului” şi împotriva domniilor invizibile ale văzduhului (Efeseni 2.2 „(2:2) în care aţi umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorităţii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării;“).

Mulţumiri fie aduse însă lui Dumnezeu pentru grija spirituală bogată din partea Lui faţă de noi, cei care în noi înşine suntem incapabili să ne împotrivim acelor puteri spirituale! Însă toată îndestularea noastră este în Domnul nostru Isus Hristos şi în puterea tăriei Lui, prin care noi suntem „mai mult decât biruitori”.

A se împotrivi şi a sta

Versetul 13

> **Efeseni 6.13:** Pentru aceasta, luaţi toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea şi, după ce veţi fi învins toate, să staţi în picioare.

Deoarece toţi vrăjmaşii împărăţiei întunericului stau în ordine de bătaie împotriva noastră, apostolul reia îndemnul „luaţi toată armura lui Dumnezeu”, fără de care noi nu putem face nimic, şi pe care noi nu o vom putea înlocui prin puteri naturale sau prin înţelepciune. Fiecare credincios adevărat este răspunzător, ca să îmbrace toată această armură a lui Dumnezeu şi s-o poarte permanent.

Ar putea să fie de folos să amintim aici, că este o diferenţă mare între îmbrăcarea de către noi a armurii lui Dumnezeu şi îmbrăcarea hainei, pe care Dumnezeu în harul Său bogat a pregătit-o. Fiecare din noi, care şi-a pus încrederea în Domnul Isus şi în eficacitatea lucrării Sale de ispăşire de la cruce, a fost îmbrăcat cu haina dreptăţii (neprihănirii) lui Hristos – da, el este „dreptatea lui Dumnezeu în El (în Hristos)”. Dumnezeu i-a dat „haina cea mai bună” (Luca 15.22). Aceasta este poziţia noastră în Hristos înaintea

lui Dumnezeu. Această haină nu o îmbrăcăm noi înşine, ci Dumnezeu ne îmbracă cu ea.

Dar când însă este vorba de luptă, atunci noi înşine suntem responsabili, ca să îmbrăcăm fiecare armă a armurii lui Dumnezeu. Fie ca fiecare credincios adevărat să acorde atenţie cuvintelor apostolului Pavel „luaţi toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteţi împotrivi în ziua cea rea". Această luptă spirituală nu este temporală, ci este o chestiune permanentă, atâta timp cât noi vom fi aici în lumea aceasta; căci diavolul este căpetenia lumii acesteia. Deci acest timp este numit „ziua cea rea". În capitolul 5 apostolul îi îndeamnă pe credincioşi să umble cu grijă, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi, răscumpărând timpul, „pentru că zilele sunt rele". Aici însă avem o atenţionare mult mai serioasă, căci noi înşine trebuie să luăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca să ne putem împotrivi în ziua cea rea.

În viaţa unui credincios sunt timpuri deosebite, în care el are parte de toată greutatea luptei spirituale şi de duşmănia înverşunată a împotrivitorului sub diferite forme. Există apoi pericolul mare, că noi nu totdeauna veghem, că nu purtăm toată armura. De aceea să fim convinşi, că este obligaţia noastră serioasă, să fim gata şi vigilenţi, atunci când ne întâmpină împrejurări deosebite, rele. Aceasta însă nu înseamnă, că noi, atunci când vine peste noi o astfel de zi rea, trebuie să ne îmbrăcăm repede toată armura lui Dumnezeu; dimpotrivă, noi trebuie s-o purtăm permanent, pentru ca duşmanul să nu ne surprindă şi să nu poată să ne găsească neprotejaţi.

Observă ce se spune mai departe: „... şi, după ce veţi fi învins toate, să staţi în picioare". Chiar şi după fiecare bătălie câştigată noi trebuie să continuăm să purtăm toată armura lui Dumnezeu, pentru ca noi să fim înarmaţi pentru fiecare atac prin surprindere următor din partea duşmanului. Dacă am câştigat o luptă spirituală, atunci suntem înclinaţi să ne încredem în noi înşine şi să ne bazăm pe propria putere; aceasta însă ar fi fatal pentru viaţa noastră spirituală. Să nu uităm niciodată, că victoriile noastre spirituale nu înseamnă, că lupta noastră s-a terminat. Este mai degrabă o luptă permanentă, care durează atâta timp cât vom fi în lumea aceasta. Dar Dumnezeu să fie preamărit, că peste foarte puţină vreme Domnul Isus va veni

din cer ca să ne ducă în gloria casei Tatălui, unde nu va mai fi nici o luptă, unde totul va fi numai adorare şi glorie, unde noi în loc de armură vom purta cununi, unde în loc de luptă vom găsi o odihnă veşnică!

Prima armă din armura lui Dumnezeu: adevărul şi dreptatea

Versetul 14

> **Efeseni 6.14:** Staţi deci tari, având mijlocul încins cu adevărul, fiind îmbrăcaţi cu platoşa dreptăţii, ...

În versetele următoare apostolul îndreaptă atenţia spre fiecare armă a armurii şi începe mai întâi cu centura adevărului. Prin adevăr se înţelege Cuvântul lui Dumnezeu (compară cu Ioan 17.17 „(17:17) Sfinţeşte-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.“). Luptătorul creştin nu poate sta fără să se clatine, dacă el nu este încins cu Cuvântul lui Dumnezeu. În mod deosebit în zilele noastre este important să înţelegem aceasta, căci sunt mulţi credincioşi care preferă citirea cărţilor lumeşti mai mult decât preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu. Ce pagubă şi ce îngrozitor este totodată când credincioşii în loc să mediteze la Cuvântul lui Dumnezeu se preocupă cu ceea ce le aduce televizorul în casă. Acesta este motivul pentru care ei sunt slabi, fără putere şi apatici, din ce cauză ei suferă înfrângere după înfrângere. Apostolul Petru ne îndeamnă să încingem coapsele minţii noastre (1 Petru 1.13 „(1:13) De aceea, având încinse coapsele minţii voastre, fiţi treji, speraţi în mod desăvârşit în harul care vă va fi adus la descoperirea lui Isus Hristos,“). Aceasta înseamnă că Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să stăpânească duhul şi mintea creştinului, şi astfel el să rămână păzit de gânduri păcătoase şi de învăţături greşite, care ar dăuna bunăstarea lui spirituală.

Aşa după cum centura oferă corpului omenesc putere, tărie şi stabilitate, tot aşa preocuparea cu Cuvântul lui Dumnezeu dă putere şi energie pentru omul lăuntric. Fie ca noi toţi să fim totdeauna încinşi cu centura adevărului divin, „ca să nu mai fim prunci, bătuţi de valuri şi purtaţi încoace şi încolo de orice vânt de învăţătură prin înşelăciunea oamenilor, prin viclenia lor în uneltirea rătăcirii; ci

ţinând adevărul în dragoste, să creştem în toate până la Cel care este Capul, Hristos" (Efeseni 4.14-15). Când îşi desface soldatul centura? Nu este atunci când el doarme? Şi este corect când el doarme pe câmpul de luptă? Ce periculos!

Sisera, căpetenia oştirii duşmane, a fost ucis de o femeie, în timp ce el dormea (Judecători 4). Preaiubiţilor, „pentru că voi toţi sunteţi fii ai luminii şi fii ai zilei; noi nu suntem ai nopţii, nici ai întunericului. Astfel deci să nu dormim, ca ceilalţi, ci să veghem şi să fim treji" (1 Tesaloniceni 5.5,6), căci venirea Domnului este aproape. De aceea să luăm seama la cuvintele Domnului nostru preamărit „mijlocul să vă fie încins" (Luca 12.35).

Arma a doua din armură

Versetul 14b

Efeseni 6.14b: … fiind îmbrăcaţi cu platoşa dreptăţii, …

Aici nu este vorba de dreptatea lui Dumnezeu, aşa cum am fost făcuţi în Hristos Isus (2 Corinteni 5.21 „(5:21) Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El."), ci de dreptatea practică în umblarea noastră, pe care trebuie s-o revelăm tot timpul, ca să putem rezista în lupta cu diavolul şi oştirile lui. Duhul Sfânt ne arată pe baza primei arme a armurii, centura adevărului, că noi trebuie să aplicăm practic Cuvântul lui Dumnezeu la umblarea noastră zilnică; prin platoşa dreptăţii El ne învaţă că acest Cuvânt trebuie să influenţeze drumul nostru şi trebuie să ne conducă la o viaţă de dreptate practică. Dacă neglijăm să ne punem platoşa dreptăţii, atunci vom permite duşmanului să aibă acces la inima noastră şi la gândurile noastre. Deci credincioşii adevăraţi, care prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus, au fost îndreptăţiţi prin har (Romani 3.24 „(3:24) fiind îndreptăţiţi, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus,"), ar trebui acum să ducă o viaţă de dreptate practică, „nici să nu daţi păcatului mădularele voastre, ca unelte ale nedreptăţii, ci daţi-vă pe voi înşivă lui Dumnezeu, ca vii, dintre morţi; şi daţi mădularele voastre lui Dumnezeu, ca unelte ale dreptăţii" (Romani 6.13).

Arma a treia din armură

Versetul 15

> **Efeseni 6.15:** … având picioarele încălţate cu râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii.

Prin „râvna (sau: pregătirea) Evangheliei păcii” înseamnă umblarea practică în concordanţă cu Evanghelia lui Dumnezeu, aşa cum găsim în Filipeni 1.27: „Umblaţi într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”. Nu este suficient să vestim cu gura Evanghelia despre Hristos – să vestim, că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede şi că noi prin ea am obţinut pace cu Dumnezeu; toate acestea sunt adevărate şi minunate, dar noi ar trebui să dovedim aceasta prin umblarea noastră practică. Ambele aspecte ale vestirii Evangheliei prin cuvânt şi prin umblare se recunosc foarte frumos în viaţa şi lucrarea apostolului Pavel. În ceea ce priveşte viaţa lui practică, el era o mărturie grăitoare despre puterea Evangheliei; şi în ceea ce priveşte slujirea lui în Evanghelie, el avea dorinţa fierbinte să ajungă la toţi cei ce stăteau departe, „atât greci cât şi barbari, cât şi înţelepţi şi nepricepuţi” (Romani 1.14).

Iubite cititor, Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos este Evanghelia păcii; ai tu această pace cu Dumnezeu? – Pace, bazată pe moartea Domnului nostru Isus Hristos la cruce şi pe învierea Sa dintre morţi? Aceasta este temelia sigură a lui Dumnezeu, pe care conştiinţa neliniştită se poate odihni şi sufletul poate găsi adevărata pace cu Dumnezeu. La poporul lui Dumnezeu din vechime în Egipt, sângele mielului de Paşti era uns pe stâlpii uşii. Prin aceasta ei au fost cruţaţi de sabia îngerului nimicitor şi prin credinţă au savurat în interiorul casei pacea desăvârşită. Pe lângă aceasta ei trebuiau să se hrănească din mielul de Paşti, „şi să-l mâncaţi aşa: cu coapsele încinse, cu sandalele voastre în picioarele voastre şi cu toiagul vostru în mâna voastră; şi să-l mâncaţi în grabă” (Exodul 12.11), totodată fiind pregătiţi să părăsiţi Egiptul şi să porniţi în călătorie spre ţara făgăduinţei.

Arma a patra din armură

Versetul 16

> **Efeseni 6.16:** … peste toate luând scutul credinţei, cu care veţi putea stinge toate săgeţile arzătoare ale celui rău.

Cuvântul „scut” nu se foloseşte niciunde altundeva în Noul Testament, decât aici. Dimpotrivă, în Vechiul Testament se întâlneşte de câteva ori. Prima dată Dumnezeu Însuşi foloseşte cuvântul scut, atunci când El spune lui Avraam după bătălia împotriva lui Chedorlaomer, în Geneza 15.1: „Eu sunt scutul tău, şi răsplata ta foarte mare”. A doua oară întâlnim cuvântul „scut” în cântecul pe care Moise, omul lui Dumnezeu, l-a învăţat pe poporul său înainte de moartea sa: „Locuinţa ta este Dumnezeul cel etern. Şi dedesubt sunt braţele cele eterne şi El va alunga pe vrăjmaş dinaintea ta şi va zice: „Nimiceşte-l”. Ferice de tine, Israel! Cine este ca tine, un popor salvat de Domnul – scutul ajutorului tău şi sabia gloriei tale? Şi vrăjmaşii tăi se vor pleca adânc înaintea ta şi vei călca peste înălţimile lor” (Deuteronomul 33.27,29).

Ce făgăduinţă frumoasă a lui Dumnezeu pentru poporul Său! Dumnezeu Însuşi este scutul de protecţie înaintea copiilor Săi, ca să oprească toate săgeţile arzătoare ale duşmanului. Avem noi însă totdeauna credinţa şi încrederea, de a aştepta totul de la Domnul şi să aşteptăm numai de la El? „Sufletul nostru aşteaptă pe Domnul. El este ajutorul nostru şi scutul nostru.” (Psalmul 33.20) „Pentru că Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut; Domnul va da har şi glorie; nu va refuza nici un bine celor care umblă în nevinovăţie” (Psalmul 84.11). „Cât despre Dumnezeu, calea Lui este desăvârşită, Cuvântul Domnului este încercat, El este un scut pentru toţi cei care se încred în El” (2 Samuel 22.31). Toate aceste locuri, şi multe altele din Cuvântul lui Dumnezeu, ne arată că Dumnezeu Însuşi este scut pentru poporul Său. De aceea să ne încredem în El în toate lucrurile şi în toate împrejurările vieţii noastre să ne sprijinim pe El.

Aceasta este credinţa prin care noi vom fi în stare să stingem toate săgeţile aprinse ale celui rău. Nu este puterea noastră, ci este scutul

credinţei, care este în stare să stingă săgeţile aprinse deja înainte ca ele să ne atingă sau să se apropie. Ah, de am lua totdeauna „scutul credinţei”! Atunci am fi mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit.

Arma a cincea din armură

Versetul 17a

Efeseni 6.17a: Luaţi şi coiful mântuirii …

Ia acest dar, „coiful mântuirii”, din mâna lui Dumnezeu. Capul este locul înţelegerii, al gândurilor şi inteligenţei. Capul are nevoie de protecţia deosebită, căci rănirea acestuia are urmări grave asupra corpului întreg. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, că El a pregătit „coiful mântuirii” pentru luptătorul creştin, ca să-l protejeze de atacurile diavolului şi ale oştirii lui. Coiful mântuirii este pentru credincios siguranţa şi certitudinea mântuirii sale pe baza jertfei Domnului nostru Isus Hristos. Mântuirea sau salvarea nu este o închipuire oarecare, ci o realitate definitivă. Omul, care a fost salvat, ştie cu certitudine desăvârşită că Dumnezeu a făcut această salvare. S-ar putea ca el să nu fie în stare să răspundă la multele întrebări ale ateiştilor şi moderniştilor sau ale altora, care neagă inspiraţia Sfintei Scripturi, dar pentru el nu există nici o putere omenească sau satanică, care ar putea să-i ia siguranţa salvării şi a iertării păcatelor sale, dacă el ia coiful mântuirii, care protejează capul şi duhul lui.

Când Domnul a deschis ochii orbului din naştere, fariseii au încercat prin multele lor întrebări să-l depărteze de Hristos. Cu toate că el nu a putut să răspundă la toate întrebările lor şi tocmai le-a spus „nu ştiu …”, lor însă nu le-a reuşit să zguduie convingerea lui fermă despre ceea ce el ştia: „Eu una ştiu: că eram orb şi acum văd” (Ioan 9.25). Şi apostolul Pavel spune, că nici el nu ştie totul. „Deoarece cunoaştem în parte şi profeţim în parte; … Acum vedem ca într-o oglindă în chip întunecos, dar atunci vom vedea faţă în faţă; acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaşte deplin, cum am fost cunoscut şi eu pe deplin” (1 Corinteni 13.9,12). Dar duşmanii Evangheliei nu sunt în stare să-l zguduie, şi astfel citim: „Pentru

acest motiv şi sufăr acestea, dar nu mă ruşinez, pentru că ştiu în cine am crezut; şi sunt convins că El poate să păzească ce I-am încredinţat pentru ziua aceea" (2 Timotei 1.12).

Apostolul Pavel a luat coiful mântuirii. Dar care este situaţia cu tine, dragul meu cititor? Dacă te îndoieşti de mântuirea ta, atunci nu vei fi în stare să stai în deplină siguranţă înaintea duşmanului. Siguranţa mântuirii îndepărtează frica de judecată şi te umple cu bucuria Domnului.

Apostolul Pavel aminteşte acest coif şi în prima sa scrisoare către Tesaloniceni, capitolul 5, versetul 8. „Dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoşa credinţei şi a dragostei şi, drept coif, speranţa mântuirii". Mântuirea sau salvarea nu se referă numai la trecut, ci şi la prezent şi la viitor. Este o salvare de la judecata asupra păcatului şi asupra puterii păcatului. Sfânta Scriptură ne învaţă, că noi am fost mântuiţi prin har (Efeseni 2.8 „(2:8) Pentru că prin har sunteţi mântuiţi, prin credinţă; şi aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu:") şi că noi acum vom fi mântuiţi prin viaţa Sa (Romani 5.10 „(5:10) Pentru că, dacă, fiind vrăjmaşi, am fost împăcaţi cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, fiind împăcaţi, vom fi mântuiţi prin viaţa Lui."). Ea ne învaţă de asemenea, că noi vom fi în curând mântuiţi, când Domnul Isus va veni din cer, ca să ne ia la Sine în glorie. „Pentru că cetăţenia noastră este în ceruri, de unde Îl şi aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul stării noastre smerite şi-l va face asemenea trupului Său de slavă, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate" (Filipeni 3.20,21).

Credinciosul adevărat se poate deci bucura de o pace desăvârşită, prin aceea că el ştie, că Hristos l-a mântuit prin moartea sa la cruce. Prin viaţa Sa, El îl păstrează şi îl păzeşte, şi la venirea Sa îl va glorifica, pentru ca el să fie pentru totdeauna la El, de aceea noi avem încrederea că „Acela care a început în voi o bună lucrare, o v-o duce la capăt până în ziua lui Isus Hristos" (Filipeni 1.6). Biruinţa noastră şi pacea noastră spirituală în diversele împrejurări ale vieţii depind de faptul, dacă noi ne-am luat coiful mântuirii. Coiful este darul lui Dumnezeu, să luăm seama la îndemnul Duhului Sfânt. „Luaţi (sau: primiţi) şi coiful mântuirii".

Arma a şasea din armură

Versetul 17b

> **Efeseni 6.17b:** … şi sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu, …

Fiecare din cele cinci arme ale armurii, pe care le-am studiat până acum, este o armă de apărare împotriva şiretlicurilor diavolului. Arma a şasea însă, „sabia Duhului", nu este o armă de apărare ci de atac, pentru a obţine înfrângerea duşmanului. Sabia aici nu este Duhul Sfânt, ci Cuvântul lui Dumnezeu, textual inspirat prin Duhul Sfânt, şi care în sine însuşi este viu şi lucrător. În Evrei 4.12 „(4:12) Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărţirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii." citim: „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător şi mai ascuţit decât orice sabie cu două tăişuri şi pătrunzând până la despărţirea sufletului şi a duhului, a încheieturilor şi a măduvei, şi în stare să judece gândurile şi intenţiile inimii."

Nici o viclenie a lui Satan, nici o putere a iadului, nici o acţiune rea nu poate să reziste Cuvântului lui Dumnezeu. Când încărunţitul apostol Ioan ca întemniţat pe insula Patmos descrie pe Domnul umblând între cele şapte sfeşnice de aur, el spune despre El: „şi din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri" (Apocalipsa 1.16). Această sabie biruitoare a Domnului este Cuvântul, faţă de care este total imposibil să te împotriveşti. El spune, şi se face. Un singur cuvânt din gura Lui aruncă în ţărână pe duşmanii Lui. Deja cu 700 de ani înainte de întruparea Lui El a spus prin Cuvântul profeţiei: „Şi Mi-a făcut gura ca o sabie ascuţită" (Isaia 49.2).

Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, este sabia care nu se toceşte şi care în orice timp a exercitat o influenţă puternică. Ce binecuvântare a curs din această carte preţioasă pentru oamenii tuturor timpurilor! Cuvântul lui Dumnezeu a câştigat în fiecare secol nenumărate milioane de oameni şi i-a supus influenţei sale, şi el va continua să facă aşa până la sfârşit. El a fost arma robilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament şi din Noul Testament, care au

obţinut victorii minunate şi binecuvântate, deoarece ei au iubit Cuvântul lui Dumnezeu. El a avut un loc stabil în inimile şi în gândurile lor, ei au fost luptători credincioşi ai lui Hristos. Şi ei au întâmpinat duşmanul cu aceeaşi armă pe care a folosit-o şi Domnul Isus. Domnul Isus a întâmpinat duşmanul în pustiu cu această armă divină: „Este scris… „; „Din nou este scris… „; „pentru că este scris… „ (Matei 4.4,7,10 „(4:4) Dar El, răspunzând, i-a spus: „Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»“.“ „(4:7) Isus i-a spus: „Din nou este scris: «Să nu ispiteşti pe Domnul Dumnezeul tău»“.“ „(4:10) Atunci Isus ·i-a spus: „Pleacă, Satan, pentru că este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti»“.“).

În curând va veni timpul, când Domnul Isus va obţine ultima victorie cu ajutorul „sabiei Duhului”: „Şi din gura Lui ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, ca să lovească naţiunile cu ea; şi El le va păstori cu un toiag de fier; şi El va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. Şi are un nume scris pe haina şi pe coapsa Lui: „Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor”„ (Apocalipsa 19.15,16 „(19:15) Şi din gura Lui ·ieşea o sabie ascuţită cu două tăişuri, ca să lovească naţiunile cu ea; şi El le va păstori cu un toiag de fier; şi El ·va călca teascul vinului furiei mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic. (19:16) Şi are un nume scris pe haina şi pe coapsa Lui: „Împărat al împăraţilor şi Domn al domnilor“.“).

A şaptea armă din armură

Versetul 18

> **Efeseni 6.18:** … rugându-vă în orice timp în Duh, prin orice rugăciune şi cerere, şi veghind la aceasta cu toată stăruinţa şi cu cerere pentru toţi sfinţii, …

Rugăciunea este arma a şaptea a întregii armuri a lui Dumnezeu. Cu toate că fiecare din cele şase arme anterioare din armură îşi are valoarea şi importanţa ei, rugăciunea este cea mai importantă dintre toate. Prin rugăciune luptătorul creştin este în contact permanent cu marele Conducător, cu Domnul Isus Hristos. Prin propria noastră putere este imposibil să biruim pe duşman; acesta este motivul pentru care noi avem nevoie să stăruim permanent în rugăciune înaintea Domnului, care este mai tare decât duşmanul, singurul care poate să lupte luptele noaste şi să ne dea victoria. „Să ne apropiem

deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare şi să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit" (Evrei 4.16). „Rugându-vă în orice timp cu orice rugăciune şi cerere". Cât de numeroase sunt lucrurile din pricina cărora noi putem striga şi trebuie să strigăm către Domnul. Cuvintele „cu orice rugăciune" includ atât rugăciunile personale cât şi comune în familie, precum şi rugăciunea în cămăruţă şi rugăciunea publică.

Să mai observăm, că noi trebuie să ne rugăm „în orice timp". Domnul a spus ucenicilor o pildă, ca ei „să se roage neîncetat, şi să nu obosească" (Luca 18.1). Mulţi fac greşeala, că ei se roagă numai atunci când sunt în necaz mare, în încercări şi în suferinţe; dar noi trebuie să ne rugăm tot timpul, ca să rămânem păziţi de pericolele diferite şi ispitele mari. Ceea ce noi avem nevoie foarte mare este să fim într-o atitudine permanentă de rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de ea ca şi de aerul pe care îl inspirăm. În trupul nostru natural nu putem trăi nici o clipă fără să respirăm, ceea ce are loc total inconştient. Acelaşi lucru este valabil şi pentru viaţa noastră spirituală, căci noi nu putem duce o adevărată viaţă creştină fără rugăciune. Desigur, noi nu putem tot timpul să stăm pe genunchi, dar este privilegiul nostru, ca noi să fim permanent într-o atitudine, în duhul rugăciunii înaintea lui Dumnezeu – să savurăm privilegiul părtăşiei netulburate cu Dumnezeul nostru. Rugăciunea ne dă putere din cer, o putere, care este mult mai mare decât toate puterile împotrivitorului. Noi auzim pe apostolul Pavel spunând: „Rugaţi-vă neîncetat" (1 Tesaloniceni 5.17). De aceea să căutăm prezenţa Dumnezeului şi Tatălui nostru ca izvor al puterii.

„În Duhul". Aşa după cum Cuvântul lui Dumnezeu este „Sabia Duhului", tot aşa rugăciunile noastre să se nască şi să fie călăuzite prin Duhul Sfânt. Rugăciunea „în Duhul" este rugăciunea potrivită cu gândurile şi voinţa Duhului care locuieşte în noi. Nimeni nu se poate „ruga în Duhul", numai dacă este născut prin Duhul Sfânt şi în viaţa sa practică se lasă călăuzit de acesta. Dacă nu ne rugăm în Duhul, există pericolul ca noi să aducem astfel de rugăciuni, despre care apostolul Iacov spune: „Cereţi şi nu primiţi, pentru că cereţi rău, ca să risipiţi în plăcerile voastre" (Iacov 4.3). „Rugându-vă prin Duhul Sfânt" (Iuda 20) – cât de important este aceasta pentru creşterea noastră spirituală.

„Veghind la aceasta cu toată stăruința și cu cerere pentru toți sfinții.” Aceasta are o importanță deosebită, și noi avem nevoie să ni se aducă permanent aminte de aceasta. Căci trândăvia și apatia și somnolența în rugăciune oferă acces dușmanului. Ucenicii dormeau tocmai în timpul când trebuiau să vegheze și să se roage. De aceea Domnul Isus spune: „Aşa, n-aţi fost în stare un singur ceas să vegheaţi împreună cu Mine? Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu intraţi în ispită” (Matei 26.40,41). Cât de numeroase sunt îndemnurile din Cuvântul lui Dumnezeu, care scot în evidenţă importanţa şi necesitatea vegherii şi rugăciunii. Cât de vast este domeniul rugăciunii; căci ea nu se limitează numai la nevoile personale, ci noi trebuie să ne rugăm pentru „toţi sfinţii”. Fiecare credincios este un mădular al singurului trup, şi ei toţi sunt în acelaşi timp ţinta atacurilor duşmanului, „căpetenia autorităţii văzduhului”. De aceea să ne aducem unii pe alţii în rugăciune înaintea tronului de har. Ce slujbă binecuvântată, să intervii ca preot unul pentru altul! Noi ne putem ruga pentru fiecare credincios în parte şi ne putem ruga pentru toţi credincioşii în comun, ne putem ruga pentru cei care îi cunoaştem şi ne putem ruga şi pentru cei care nu-i cunoaştem, ne putem ruga pentru sfinţii din ţara noastră şi ne putem ruga pentru sfinţii din toată lumea. În măsura în care se lărgeşte cercul acelora pentru care ne rugăm, în aceeaşi măsură creşte şi bucuria noastră în Domnul, înaintea căruia noi ne revărsăm inimile, nu numai pentru noi înşine, ci „pentru toţi sfinţii”.

Rugăciuni de mijlocire

Versetele 19,20

> **Efeseni 6.19,20:** … şi pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanţuri, ca să vorbesc cu îndrăzneală în ea, aşa cum trebuie să vorbesc.

Aici ne este prezentată importanţa rugăciunii pentru alţii. Apostolul voia nu numai ca credincioşii din Efes să se roage pentru toţi sfinţii, ci el dorea, ca ei să se roage şi pentru el. Apostolul însuşi se ruga pentru toţi sfinţii pentru fiecare în parte, cât şi pentru Adunări, pentru

aceia pe care îi cunoştea şi printre care a lucrat şi pentru acei sfinţi pe care el personal niciodată nu i-a văzut. Pe parcursul studiului nostru am găsit că el s-a rugat de două ori pentru credincioşii din Efes (Efeseni 1; 3), şi ambele rugăciuni au aceiaşi valoare. Şi cu toate acestea apostolul simţea cât de necesare erau rugăciunile acelor sfinţi pentru el.

În mod deosebit sunt vestitorii Evangheliei aceia care mai mult decât alţii ştiu să preţuiască valoarea şi binecuvântarea rugăciunii sfinţilor. Veşnicia va revela odată rezultatele binecuvântate ale rugăciunilor sfinţilor unii pentru alţii şi pentru slujitorii Evangheliei. Scriitorul acestor rânduri datorează mult rugăciunilor sfinţilor pentru el. Cât de des a trebuit el să treacă prin boli grele, dar Domnul S-a îndurat de el şi a dat răspuns la implorările şi rugăciunile de mijlocire ale credincioşilor din multe localităţi; el nu va uita niciodată ajutorul divin, de care a avut parte ca răspuns la rugăciunile sfinţilor pentru slujba lui mică. Aşa i-a spus odată un frate dintr-o ţară de peste ocean, că el, din momentul când l-a cunoscut – şi aceasta era cu 15 ani în urmă – nu a uitat în nici o zi să se roage pentru el. Un altul i-a spus: „Din momentul când ne-am întâlnit spun în fiecare zi Domnului, Doamne, te rog, păzeşte şi păstrează acel vas slab, şi dăruieşte ca acest frate să poată face lucrarea pe care i-ai dat-o s-o facă." Acela, care se roagă pentru robul Domnului, este privit ca împreună-lucrător cu el, şi el va avea parte la plata care va fi dată acestuia la scaunul de judecată al lui Hristos.

Facă Dumnezeu, ca noi să ne rugăm fără încetare pentru toţi lucrătorii din via Domnului. Apostolul Pavel nu a rugat pe credincioşi să se roage pentru el, ca el să fie eliberat din închisoarea din Roma şi să fie eliberat de lanţurile lui, ci mult mai mult ca să i se dea cuvânt la deschiderea gurii lui; căci aceasta este ceva de care fiecare slujitor al Evangheliei are nevoie. Evanghelia este darul lui Dumnezeu făcut oamenilor. Este datoria fiecărui slujitor al Evangheliei să facă cunoscut taina Evangheliei. Pentru aceasta nu sunt necesare cuvinte ale înţelepciunii omeneşti, ci se spune „aşa cum trebuie să vorbesc".

Prin expresia „taina Evangheliei" nu se înţelege ceva tainic; ea conţine mai degrabă hotărârile harului bogat al lui Dumnezeu, care

au fost ascunse înainte de veşnicii, dar pe care Dumnezeu le-a revelat acum în Fiul Său preaiubit, în Domnul nostru Isus Hristos.

„Pentru care sunt un ambasador în lanţuri". Cu toate că apostolul Pavel era un întemniţat într-o temniţă romană şi era legat în lanţuri, totuşi el se considera un ambasador (sau:trimis) în ceea ce priveşte Evanghelia. El nu privea lanţurile lui din punctul de vedere omenesc, el nu se privea ca un întemniţat al imperiului roman, ci el privea toate din punctul de vedere divin, şi de două ori în această scrisoare ne aminteşte că el este un „întemniţat al lui Hristos Isus" (Efeseni 3.1), „întemniţat în Domnul" (Efeseni 4.1). Trimişii pământeşti reprezintă ţara lor, şi se laudă cu titlurile lor, cu decoraţiile şi medaliile lor, pe care le poartă pe căile lor; dar medaliile şi decoraţiile, pe care le poartă apostolul Pavel, sunt de natură cerească – sunt lanţurile sale, cu care este legat. Cineva a remarcat cândva corect: „Dumnezeu nu ia seama la ceea ce noi am primit ca onoare pământească şi decoraţii pământeşti, ci dacă noi purtăm în trupul nostru semnele suferinţelor din pricina Domnului Isus."

Credincioşie

Versetele 21,22

> **Efeseni 6.21,22:** Iar ca să ştiţi şi voi cele despre mine, ce fac, toate vi le face cunoscut Tihic, preaiubitul frate şi slujitor credincios în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoaşteţi cele despre noi şi să vă mângâie inimile.

Apostolul Pavel mărturiseşte două lucruri trupeşti despre Tihic; el îl numeşte „frate preaiubit" şi „slujitor credincios în Domnul". În scrisoarea către Coloseni, unde apostolul numeşte aceleaşi lucruri despre Tihic, el mai adaugă „împreună-rob în Domnul" (Coloseni 4.7).Cât de mult ar fi glorificat Domnul, dacă aceste virtuţi binecuvântate s-ar vedea totdeauna în toţi credincioşii, în mod deosebit însă în robii Domnului! Este nevoie de harul deosebit şi de înţelepciunea lui Dumnezeu, ca aceste două virtuţi să fie practicate împreună – în dragoste faţă de sfinţi şi în credincioşie în slujba faţă de Domnul. Există pericolul pentru slujitor, ca din pricina păstrării

dragostei frăţeşti în anumite ocazii să poată greşi în slujirea cu credincioşie a Domnului, prin aceea că se abate de la adevăr, în loc să-l păstreze în dragoste.

Apostolul ştia cât de mult îşi doreau credincioşii din Efes să primească ştiri noi despre el şi să cunoască împrejurările în care se afla el. De aceea el a trimis pe Tihic la ei, care era şi aducătorul acestei scrisori. Apostolul dorea ca prin aceasta inimile lor să fie mângâiate. Tihic a dat cu credincioşie această scrisoare sfinţilor din Efes, însă nu numai lor, ci şi nouă şi Adunării lui Hristos din toate timpurile. Astfel slujba lui Tihic a fost de fapt o confirmare că el era „preaiubitul frate şi slujitor credincios în Domnul".

Binecuvântare

Versetul 23

> **Efeseni 6.23:** Pace fraţilor şi dragoste cu credinţă, de la Dumnezeu Tatăl şi de la Domnul Isus Hristos.

Este demn de luat seama, că la sfârşitul acestei scrisori apostolul nu transmite nici un salut credincioşilor, aşa cum obişnuieşte în celelalte scrisori. Motivul pentru aceasta poate consta în aceea că el se adresează sfinţilor care în această scrisoare sunt văzuţi ca fiind „un trup". Totodată prin aceasta Duhul Sfânt exprimă, că această scrisoare trebuie să fie citită nu numai în Efes, ci şi în celelalte locuri.

„Pace fraţilor"; această pace este privilegiul tuturor credincioşilor, care s-au dat pe ei înşişi şi toate împrejurările vieţii lor în mâinile Tatălui ceresc. Cât de preţioasă este şi dragostea faţă de toţi sfinţii, cărora le-a fost dăruită credinţa de Dumnezeu Tatăl şi de Domnul Isus Hristos. Aceasta este, ceea ce şi noi ar trebui să dorim totdeauna pentru toţi sfinţii.

Versetul 24

> **Efeseni 6.24:** Harul fie cu toţi cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăţie!

Apostolul Pavel încheie această scrisoare, care este aşa de bogată în adevăruri divine fundamentale, cu acest salut plăcut: „Harul fie cu toţi cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos”. Har minunat, care ne-a salvat şi ne-a învăţat iubirea în această lume rea a păcatului! Ah, har minunat, „în care noi stăm”, de care nici o putere nu ne poate despărţi, şi prin care va veni Domnul nostru Isus Hristos, ca să ne ia acasă! La acest salut: „Harul fie cu toţi cei care Îl iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos”, el adaugă cuvintele de cercetare: „în curăţie”. Această parte binecuvântată, să te poţi bucura de acest har în legătură cu toate binecuvântările spirituale din locurile cereşti în Hristos Isus, este dată numai credincioşilor care dovedesc dragostea lor faţă de Domnul Isus prin aceea, că îşi trăiesc viaţa în sfinţenie practică şi în curăţie şi în evlavie.

În încheiere scriitorului acestor rânduri nu-i mai rămâne nimic altceva de făcut decât să-şi reverse inima în laudă şi adorare înaintea Domnului, care i-a ajutat să scrie acest studiu simplu, pe care el îl încredinţează acum mâinilor Celui Atotputernic şi Îl roagă să-l folosească pentru glorificarea Numelui Său binecuvântat şi demn de adorare şi atât spre binecuvântarea cât şi spre zidirea scriitorului şi a tuturor cititorilor lui scumpi.

Tradus de la: Der Epheserbrief (6)

Traducere: Ion Simionescu